

РЕШЕНИЕ

№ 57

гр. Силистра, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теодора В. Василева

Членове: Добринка С. Стоева
Кремена Ив. Краева

при участието на секретаря Антоанета Н. Ценкова
като разглежда докладваното от Добринка С. Стоева Въззивно гражданско дело № 20223400500373 по описа за 2022 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 625/03.11.2022 г., постановено по гр. д. № 809/2022 г. по описа на СРС, съдът е осъдил ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ да заплати на Д. И. В. 16 470,40 лв. – обезщетение в размер на 8 месечни брутно възнаграждения по 2 058,80 лв. за прослужени 20 години, ведно със законната лихва от 3.06.22г. до окончателното изплащане на главницата, както да му заплати сумата от 1 000 лв. – разноски по делото.

Недоволна от решението е останала ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ гр. София, която чрез процесуалния си представител го обжалва в законоустановения срок. Жалбоподателят счита, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно, поради което моли да бъде отменено и вместо това да се постанови друго, с което да се отхвърли предявената претенция от Д. И. В.. Претендира присъждане на разноски.

В законоустановения срок е депозиран писмен отговор от Д. И. В., чрез процесуален представител, с който се оспорва жалбата и се изразява становище за потвърждаване на обжалваното решение, като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на деловодни разноски.

Съдът, като обсъди жалбата, доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са искове с правно основание чл.234,ал.1 от ЗМВР и чл.86 от ЗЗД.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Ищецът В. претендира от ответника да му заплати сумата от 16 470.40 лева, представляваща обезщетение, в размер на 8 месечни възнаграждения по 2058.80 лева, за прослужените от него до 20 години, които ответникът не му е заплатил при прекратяване на служебното правоотношение, заедно със законната лихва, считано от 03.06.2022г. /датата на предявяване на иска пред съда/ до окончателното изплащане на задължението.

Не се спори по делото, а и от доказателствата е видно, че ищецът и настоящ ответник съгласно трудов договор № 551/11.06.2001г. е назначен на длъжност „Главен инспектор, спасител, той и ръководител на спасителна група“ в Държавна агенция “Гражданска защита“ /ГЗ/ към МС на РБългария, с работно място „Дирекция „Гражданска защита“-обл.Силистра, отдел „Аварийно-спасителни дейности“, а със заповед от 30.05.03г. трудовото му правоотношение с ДА“ГЗ“ – МС е прекратено и със заповед от същата дата, на осн. чл. 9 ЗДСл и във вр. с пар. 5 ЗР на ПМС № 35/20.05.00г., е преназначен за държавен служител на длъжността „началник на отдел „Аварийно-спасителни дейности“ в Дирекция „ГЗ“ при Агенция „ГЗ“ към МС, като впоследствие още няколко пъти работодателят му търпи структурни промени и към момента на пенсионирането си /Заповед 812К-1610/11.03.3022г. на Министъра на вътрешните работи/ той се пенсионира като държавен служител в МВР съобразно последната структурна промяна на „Гражданска защита“ - Главна дирекция „Гражданска защита“ – МВР.

Не се спори също, че със Заповед 812К-1610/11.03.3022г. на Министъра на вътрешните работи е разпоредено да се изплатят на служителя полагащите му се обезщетения по ЗМВР, като му е изплатено обезщетение за 12 години.

Спори се дали му се дължи обезщетение в максимален размер до 20 възнаграждения, на основание чл.234, ал.1 от ЗМВР, тъй като по силата на настъпилото правоприемство на работодателя следва да се приеме, че от 2001г. до прекратяване на правоотношението на 11.03.2022г. е работил на една и съща длъжност при същия работодател.

Според ищеца, независимо че след сключване на трудов договор № 551/11.06.2001г. са настъпили множество законодателни промени, рефлектирали върху структурата на работодателя и вида на правоотношението им, което от трудово се преобразува в служебно, следва да се приеме, че е налице правоприемство на работодателя, поради което трудовото правоотношение не се прекратява, а се запазва и към момента на прекратяване на правоотношението на 11.03.2022г. той всъщност е работил на една и съща длъжност при същия работодател, който му дължи обезщетение в максимален размер до 20 възнаграждения съгл. чл.234, ал.1 от ЗМВР.

Според ответника и настоящ жалбоподател на държавните служители от МВР се дължат предвидените обезщетения по реда на чл. 234 от ЗМВР, като се вземат предвид само прослужените реално години на длъжност „държавни служители в МВР“, като в чл. 235 ЗМВР е определено кои прослужени години и в кои ведомства се вземат предвид и нормите на КТ и ЗДСл са неприложими в случая, тъй като специалният закон - ЗМВР е по-благоприятен за служителя и определеното по него обезщетението е в по-голям размер.

Излага доводи, че в случая не са налице предпоставките за универсално правоприемство, а именно видът на правоотношението при стария работодател да се запази и при новия.

Оспорва и доводите за приложение на правната норма на чл.235, ал.3 от ЗМВР, тъй като не са налице предвидените в нея предпоставки.

Съгласно разпоредбата на чл. 234, ал.1 от ЗМВР, при прекратяване на служебното правоотношение държавните служители имат право на обезщетение в размер на толкова месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат, но не повече от 20. Размерът на дължимото обезщетение се определя по правилата на чл. 235, ал.1 от ЗМВР, като относима към случая на ищеца е т.1 от разпоредбата, според която при определяне размера на обезщетението по чл. 234 ЗМВР се вземат предвид прослужените години като държавен служител, офицер или сержант в МВР.

Както е посочено по-горе, правоотношението, в което ищецът участва, започва като трудово /трудов договор №551 от 11.06.2001г. на стр. 8 от делото/, преминава като служебно такова по ЗДСл и приключва като служебно по ЗМВР с издаването на Заповед № 8121К-1610/11.03.2022г./ стр. 13 от делото/ .

От 11.06.2001г. до 11.03.2022г. ищецът е работил непрекъснато в системата на гражданска защита, която през периода е имала различни организационни форми към различни министерства и други ведомства, но неговата трудова функция все е в изпълнение на държавната дейност по гражданска защита на населението, като преобразуването на правоотношението му с работодателя не става по негова воля, а по силата на закона. В този смисъл правилно СРС е направил аналог с правоприемството по см. на КТ, позовавайки се на съд. практика- ТР №10/27.11.2014г. по т.д №10/2013г. на ОС ГК на ВКС, Р. № 330/17.11.2014г. на ВКС по гр.д. №2780/2014г.; Р. № 5/04.01.2021г. по в.гр.д.№ 7440/2021г. по описа на СГС/.

Съгласно § 57 от ЗАКОН за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (обн., ДВ, бр. 17 от 2006 г.; изм., бр. 30, 102 и 105 от 2006 г., бр. 11, 31, 41, 46, 57, 64 и 109 от 2007 г., бр. 28, 43, 69, 94 и 98 от 2008 г., бр. 27, 42, 74, 82 и 93 от 2009 г., бр. 88 от 2010 г., бр. 9, 23, 47, 48 и 81 от 2011 г. и бр. 38 от 2012 г.) стажът, придобит по ЗДСл и по КТ от служителите по § 64 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗМВР (ДВ, бр. 93 от 2009 г.), се зачита за работа при един и същ работодател, съответно орган по назначаване.

Последващата трансформация, засягаща статута на ГД“ПБС“ и в частност на ищеца,

е предвидена с §92 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗИДЗМВР, с влизане в сила на закона - 01.01.2011г. и вследствие на това заварените служебни и трудови правоотношения на държавните служители и лицата, работещи по трудово правоотношение, в Главна дирекция "Пожарна безопасност и спасяване", в Главна дирекция "Гражданска защита" и в звената "Пожарна безопасност и спасяване" в областните дирекции на МВР, се преобразуват съответно в служебни и трудови правоотношения на държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение, в Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" /ГДПБЗН/. В алинея първа на коментираната разпоредба изрично е предвидено, че създадената с този закон ГД „ПБЗН“ е правопреемник на активите, пасивите, правата и задълженията на ГД "Пожарна безопасност и спасяване", на ГД "Гражданска защита" и на областните дирекции на МВР за звената "Пожарна безопасност и спасяване".

Въпреки структурните и организационни промени, по силата на законовите разпоредби и фикции, следва да се приеме, че и стажът придобит при работодателите на ищеца преди МВР, следва да се зачете като стаж, придобит при същия работодател- МВР, като следва да се има предвид при определяне размера на дължимото обезщетение.

СОС не споделя доводите на жалбоподателя, че в тези случаи на ищеца се дължи обезщетение по КТ и по ЗДСл - за периода, когато той е работил по трудово, съответно по служебно отношение при работодател, различен от МВР. Базирайки се на законодателните промени и факта, че през целия период от 2001г. до месец март 2022г. ищецът е заемал длъжности като главен инспектор, спасител, „ръководител на спасителна група“, „началник отдел „Аварийно-спасителни дейности“, инспектор в сектор „Пожарогасителна и спасителна дейност“ към РД“ПБЗН“ - все функции, свързани с осъществяване на държавната дейност по защита на населението, правилно СРС е приел, че по силата на законовите фикции правоотношението е приравнено на токова при един и същ работодател и приложима в случая е разпоредбата на чл.235,ал.1,т1 от ЗМВР.

Според чл. 235, ал. 1 и ал. 2 ЗМВР за обезщетението по чл. 234, ал. 1 ЗМВР се вземат предвид прослужените години като държавен служител в МВР, без да се зачита приравнения трудов стаж. Съгласно § 57 от ЗМВР (ДВ. 44/12 г.). стажът, придобит по Закона за държавния служител и по Кодекса на труда от служителите по § 64 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за МВР (ДВ, бр. 93 от 2009 г.), се зачита за работа при един и същ работодател, съответно орган по назначаване. А съгласно пар. 64 ЗМВР (ДВ. 60/09 г.) държавни служители в служебни правоотношения и служители по трудови правоотношения с министъра на извънредните ситуации, които осъществяват функции, свързани със защита при бедствия и осигуряване на гражданите на достъп до службите за спешно реагиране чрез Националната система за спешно повикване с единен европейски номер 112 към датата на влизане в сила на Решението на Народното събрание за приемане на структурата на Министерския съвет на Република България (ДВ, бр. 60 от 2009 г.), с което Министерството на извънредните ситуации се закрива, се назначават в МВР без провеждане на конкурс и без да са налице специфичните изисквания на чл. 179, ал. 1, т. 4 и ал. 3.

Видно е, че законът буквално изключва приравнения трудов стаж от служебния стаж, който се зачита при определяне на обезщетението за прослужени години в МВР. Но законът нищо не казва за приравнения служебен стаж, а в случая ищецът непрекъснато е работил в структурите на "Гражданска защита" до пенсионирането и работата му през периода 11.06.2001г. -11.03.2022г. е все в системата на гражданска защита, като от 01.06.2003 г. до 28.12.2009 г. е служебен стаж по ЗДСл, а след това от 28.12.09г. до 11.03.22 г. е служебен стаж по ЗМВР. Налице е непълнота на закона, която следва да се отстрани чрез тълкуване за установяване на точния му смисъл.

Смисълът на така предвиденото обезщетение при пенсиониране е едно благодарственото плащане в полза на работника или служителя, когато той е работил продължително във времето в полза на един и същ работодател, като израз на признателност за постоянството и усилията на работника или служителя. В този смисъл, като разновидност на субективно трудово право на работниците и служителите, не може да се поставя в зависимост от това дали органът, в който е полагана работата, е подлаган на различни трансформации в течение на времето, които не зависят от волята на служителите и затова по никакъв начин тези трансформации не биха могли да влияят на основанието за плащане на процесното гратификационно обезщетение. В този смисъл е и Определение № 50847 от 16.11.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1706/2022 г., III г. о., ГК, Решение № 91 от 26.06.2020 г. на ВКС по гр. д. № 2040/2019 г., III г. о., решение № 1043 от 1.12.2008 г. по гр. д. № 1795/2006 г. на III ГО на ВКС.

Съобразявайки всичко изложено до тук, съдът счита, че СРС е достигнал до правилен краен извод, като е приел, че в случая е приложимо разпоредбата на чл. 234, ал. 1 ЗМВР във вр. с чл. 235 ЗМВР и на Д. И. В. следва да се присъди сумата в размер на 16470,40 лева, представляваща обезщетение, в размер на 8 месечни възнаграждения по 2058 лева, за прослужените от него до 20 години, които ответникът не му е заплатил при прекратяване на служебното правоотношение, заедно със законната лихва, считано от 03.06.2022 г. до окончателното изплащане на задължението. Ето защо, обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

При този изход на правния спор, предмет на делото, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК във вр. с чл. 273 ГПК, в полза на въззиваемия следва да се присъдят съдебни разноски в размер на сумата от 1 000 лв., представляваща уговореното и заплатеното адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред Окръжен съд – Силистра съгласно представения договор за правна защита и съдействие на стр. 29.

При тези мотиви, Окръжен съд – Силистра

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 625/03.11.2022 г., постановено по гр. д. № 809/2022 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ – МВР гр. София, представлявана от Главен комисар Александър Джартов, да заплати на Д. И. В. от гр. Силистра, с ЕГН, сумата от 1 000 /хиляда лева/ - разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВСК, при условията на чл. 280 ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____